

танъ Мехмедъ се влюбилъ въ водата (и климата на тоя градъ и се отбивалъ тукъ да прекарва приятно време въ ловъ¹⁾). И сега още се виждатъ грамаднитѣ основи на двореца, който той построилъ въ полето, на южната страна отъ града²⁾). Сливенъ е шерифска каза отъ сто и петдесетъ акчета. Кадията си докарва годишно петъ кесии. Градътъ е разположенъ на една възвишенность въ политѣ на едно високо бърдо, което е слепено съ Чалъкъ-Кавашката планина. Цѣлия е покритъ съ лозя и градини и презъ кжшитѣ текатъ вадички. Прозорцитѣ на кжшитѣ гледатъ къмъ богатата равнина, която е на югъ. Има дванадесетъ мюсюлмански храмаве, отъ които чаршийската джамия съ едно минаре е най-светла и се пълни съ богомолци. Има много първоначални училища и десетъ хана, отъ които най-хубавъ е ханътъ на везира Коджа Мевлеви Мехмедъ Паша, който билъ дефтердаръ на султанъ Мурадъ IV. Този ханъ се намира вжтрѣ въ чаршията, на която придава красивъ изгледъ и доставя приятна почивка на пжтницитѣ. Покритъ е съ керемиди, но е много солиденъ. Надъ вратата има следния надписъ: „Този ханъ е направенъ за почивка на пжтницитѣ. 1642 г.“ Има единъ хубавъ малтъкъ хамамъ. Понеже тукъ водата е въ голѣмо изобилие, то и въ всѣка кжща има баня. Има безброй вади, които текатъ отъ височинитѣ и по които има многобройни брашнени воденици, чаркове и табашки долапи за козяци, килими и кебета. Едно отъ прочутитѣ индустри-

витѣ години на българското християнство. Считаме я дори като дѣло на византийцитѣ още преди окончателното влизане на Сливенския край въ политическитѣ граници на старитѣ български владѣтели. Тая черква е била полусрутена отъ старость — на покрива ѝ, край буреиякъ, растяло вишнево дърво. Като дошле за пръвъ пжтъ руситѣ въ града (1829 г.) Сливенци намѣрили сгоденъ случай да я подноватъ. Въ тая посока тѣ почти отъ основи съборили тоя бѣлѣжитъ паметникъ на града си, и издигнали въ 1835 г. нова черква върху сжитѣ основи и съ кжшитѣ размѣри.

¹⁾ Тоя султанъ е билъ Мехмедъ I или Мехмедъ Челеби, синъ на Баязидъ I, спечелилъ трона следъ дълги борби съ братята си и царувалъ отъ 1413 до 1421 г. На ловъ до Сливенъ и въ Сливенско много често е ходилъ и султанъ Мухамедъ IV (вжъ томъ I, стр. 435—447).

²⁾ Отъ тоя дворецъ днесъ и поменъ нѣма. Впрочемъ, самъ Челеби (Евлия) изтъква, „че и досега още се виждали грамаднитѣ основи на тоя дворецъ“, което ще рече, въ 1652 г., когато Евлия Челеби дошелъ въ Сливенъ, значи два вѣка и пол. отъ построяването на двореца последния е билъ вече въ развалини. Мѣстото на тоя дворецъ трѣбва да се търси най-далечъ въ мѣстността около Гергювицъ, дѣто се е намѣрвало изчезлото Сливенско заселище Таузли. Именно въ товз заселище Мехмедовия дядо, Мурадъ I, приелъ царъ Ив. Шишманъ въ 1388 г., плѣненъ въ Никополь. Важното е, че Таузли е било ловджийски пунктъ и на Мухамедъ IV. Последния, презъ време ловътъ си между Сливенъ и Ямболъ, далъ тукъ банкетъ на свитата си (9-ий ноември 1664 г. Ср. Hammer-Hellert. op. cit. XL 192—195).